De lèèsten Hèlemònse mèns

(op de wijze: The end of the world, Skeeter Davis)

Hû hi't zóvèr kène kóme?
Hû in shimels naam is dè ğebøørt,
dè 't dyelèkt vèrdwèjnt, verdòme!
Dè is tôg ny zóàs ut høørt.

Wa dû d'r an, 't zàl verstòme
en ja, ók ğaaj kryt de skult.
Dus sprèèke we af dè ğe naw, pôtverdòme,
zó laañ ğe lèèft in't Hèlemòns løølt.

De klañke kliñke baaj òns krèk wa-j-ànders.
't Is zøønt. Dè rakt vur iwig kwèjt.
Èn nyymànt wit dàn nôg ut fèèjne d'r vàn.
Ut Hèlemòns dè ooverlèèjt.

Òns jòòñ hèben ut ny ğeörve.
Dy prôôten àl laañ oover de ğrèns.
Nô òns zàl ut zin ôôjtğestörve
mi d'n àlerlèèsten Hèlemònse mens.

Jozef Maria Leenen

Lied: De laatste Hellemonder

Hoe heeft het zover kunnen komen?
Hoe in 's hemelsnaam is dat gebeurd,
dat het dialect verdwijnt, verdomme!
Dat is toch niet zoals het hoort.

Wat doe je eraan, 't zal verstommen
En ja, ook jij krijgt de schuld.
Dus spreken we af dat je nu, potverdomme,
Zo lang je leeft in 't Hellemons lult.

De klanken klinken bij ons net wat anders.
't Is zonde, dat raakt voor eeuwig kwijt.
En niemand weet dan nog het fijne ervan.
Het Hellemons dat overlijdt.

Onze kinderen hebben het niet geërfd.
Die praten allang over de grens.
Na ons zal het zijn uitgestorven
Met de allerlaatste Hellemonse mens.